

Konsten att samla tårar

Solljuset har klättrat högt på rummets borte vägg när Robin vaknar. Kudden skaver mot hans kind och han lägger sig på rygg istället. Vad är det för dag ens? Helt ärligt vet han inte. Skillnader mellan dagar är någonting som suddats ut sedan länge och morgonljuset får honom mest att vilja stänga ögonen igen. Så det gör han.

Som barn var kudden oftast blöt när han vaknade, så pass att det kom att bli en rutin att vända på den innan mamma kom in. *Mardrömmar*. Mamma visste om dem och Robin visste att mamma visste om dem. "Lämna tårarna på nattduksbordet och kom och ta frukost nu", brukade hon säga. Robin tog inte illa upp, nej. Det var mammas sätt att visa omtanke. Även om han var liten var Robin för stor för sånt, och det är klart att mamma inte ville ha honom gåendes till skolan med svullna ögon. På så sätt kändes det ändå skönt att kunna lämna dem. Där fick de vila under dagen. Nu har Robin inget att lämna på nattduksbordet, och han vet inte riktigt vad han ska känna. Vid närmare eftertanke är det säkert lika bra. Det är ju inte som att stapeln med universitetsböcker lämnar någon plats.

Böckerna hade kostat oerhört mycket för att vara något Robin skummat igenom tre gånger på sin höjd. Men vad skulle han göra? Att inte gå på universitetet var definitivt inget alternativ. Robin visste knappt vad en ingenjör gjorde innan, men mamma kan i varje fall skryta för mostrarna och morbröderna nu. Han vet innerst inne att det är nära skamligt att jämföra kusinerna med *honom* men han vet också att mamma är gladare än någonsin. Mostrarna och morbröderna har alla flera barn var men mamma har bara Robin, vilket är lite synd för båda två. Ibland kan han tänka att mamma skulle varit lite gladare om hon haft någon annan, någon som också kunde bidra till hennes glädje. För han försöker, men han kan också tänka att han själv skulle vara lite gladare om han inte behövde försöka så mycket. För att vara helt ärlig är han fortfarande osäker på vad en ingenjör egentligen gör för något.

Robin låter perkulatorn puttra några minuter extra medan han sätter sig framför TV:n. Nyheterna är inte på speciellt ofta längre, utan det är mest Mythbusters-repriser som lyser upp skärmen. Vid det här laget vet han hur vartenda avsnitt slutar, men vem skulle liksom inte vilja se någon skjuta ost ur en kanon, även om det är för tredje gången? Robin sträcker sig efter muggen och lutar sig tillbaka i soffan. Då och då händer det att någonting skaver inuti, som att det biter och tuggar på hela honom. Kanske är det synen av datorn på köksbordet, och tanken på professorn som gjort ännu ett försök med ännu ett mejl. Kanske är det vetenskapen om att när Rodrigo skär ned på anställningarna i restaurangen så är det utan tvekan Robin som ryker först och han kommer inte att ha någonting att säga till om. Kanske

är det inget och kanske är det allt. I varje fall brukar kaffet kunna dränka det som tuggar. Då kan han titta med bättre samvete.

Det är lite lustigt, för trots att Robin bott i lägenheten i snart ett halvår nu så står han fortfarande skriven på mammas radhus. Det är egentligen inget större problem. Hyresvärden, om man ens kan kalla honom för det, är mammas kille Rolf och kan kunde knappast bry sig mindre om pappersarbete. Det enda skulle kanske vara att posten måste göra ett stopp hos mamma först, men han kan inte påstå att han får speciellt mycket post ändå. Reklambladen mår inte direkt sämre av att vänta tills mamma kommer med månadens leverans. Just därför står Robin länge i dörröppningen och begrundar det brev som nu ligger framför honom.

Till boende på Kronogårdsvägen 17 B

Shit. Han borde verkligen ha fixat det där med adressändringen. Nu är det väl någon stackare som bott här tidigare som blir utan sin post istället. Robin suckar ljudligt och låter brevet få följa med in i köket. Han har inga planer på att bege sig in till centrum idag och han tänker definitivt inte låta ett halvfuktigt brev ändra på det. Definitivt inte. Han låter tummen stryka över frimärket och flyttar sedan brevet lite längre från morgonens kaffepöl. Han skulle kunna ringa mamma, det skulle han. Breven måste ju på något sätt till postkontoret och Robin vet att mamma sätter sig i bilen om han slår en signal. Men mobilen känns tyngre i hans hand och fingrarna vägrar lyda. Med en suck slänger han ifrån sig mobilen och stoppar brevet i fickan. "Är det det här du vill?", mumlar han åt sig själv.

Med en duns slår dörren igen bakom honom, och Robin kan knappt tro det själv. Nu står han där, mitt bland trottoarer och bilmotorer, barnvagnar och konversationer, uppståndelse och solstekande, och inser hur mycket han hatar det här. Världen tycks susa förbi honom och vad han än gör så hänger han inte med. Det är som att någon satt honom på batterisparläge, och han kan inte hitta åt den som fortsätter trycka. Robin börjar gå efter gatan, först ena foten fram, sedan andra. Hur viktigt kan brevet egentligen vara? *Lite* nyfiken blir han trots allt. Men bara lite. Våren är i full blom men sådant har inte samma effekt på Robin som det brukade ha. Förut var våren då skolans vaktmästare äntligen hakade i gungorna efter vintern. Han kunde knappt vänta tills snön smälte. Nu betyder det bara att pollensäsongen är igång. Som på kommando börjar näsan klia och Robin fnyser till för att sedan pressa händerna längre ned i fickorna. Klart att det ska vara snorkallt också.

Staden är sig lik på alla sätt och vis och Robin kan knappt föreställa sig något annat. Jordens undergång skulle kunna vara i full fart, men här skulle ändå kassörskan på Ica fråga hur det var med familjen och 3:ans busslinje stanna vid apoteket, alltid minst fem minuter sen. Det är ganska komiskt egentligen. Eller sorgligt. Kanske både och. Robin är mitt i att

fundera över huruvida Ica-kassörskan faktiskt är odödlig på riktigt när han får syn på postkontoret. På parkeringen stannar han till och fiskar upp brevet ur fickan. Det är klart att det är skönt att bli av med besväret men han vill ändå bara få känna det i sin hand en stund innan. Säga hejdå på sätt och vis. Det är säkert löjligt men Robin kommer ändå nästan att sakna brevet. Är det ens möjligt att sakna något man lärt känna för två timmar sedan? Kanske inte. Brevet åker ned i fickan igen och tio steg senare står han framför dörren. Han både trycker och drar i handtaget men möts bara av motstånd. Robins blick vandrar från handtaget, upp till en skylt på dörren. *Stängt*

Självklart. Vad hade han förväntat sig egentligen? Robin låter armarna falla till sidorna och tar ett djupt andetag. *Kan* ens saker gå hans väg, det är frågan. Han kisar mot kyrkklockan som tittar fram bakom byggnaderna. Om han skyndar sig lite hinner han med 53-bussen hem. Robin traskar över parkeringen och kan inte låta bli att tänka på hur bra brevet skulle se ut dränkt i en av vattenpölar. Hur lätt det skulle vara att bara *råka* tappa ned det och vips så är det inte hans problem längre. Frågan är om det ens är hans problem egentligen? Robin funderar ett tag och kommer fram till att det är en bra fråga, sedan fortsätter han gå.

Det är bara ett par minuter till busshållplatsen men promenaden blir längre än någonsin. Robin hinner knappt stanna till innan han ser bussen svänga in på vägen. Helt okej tajming. När han stiger på sneglar busschauffören kort upp och ned på Robin och det är som att han skannar honom för att sedan bedöma vilken sorts person han är. Robin förstår att det nog landar på den lite sämre sorten. Han sätter sig på en av raderna i mitten och låter huvudet vila mot fönsterrutan. Ena lägenhetshuset följer det andra ända tills skogsparken tar vid. Det var ett tag sedan, men vägen är definitivt densamma. Robins blick fastnar på en ensam äldre dam på raden bakom busschauffören. Med telefonen mot örat pratar hon glatt med någon som Robin bara kan anta är en släkting. Kanske är det dit hon är på väg? I varje fall kan han nog dra slutsatsen att hon tillhör den lite bättre sortens människor. De som faktiskt är på väg *till* platser och inte rymmer från dem. Den sortens människor behöver ingen anledning för att ringa familjen. Det gör de istället för att bära runt på andra människors brev.

Plötsligt saktar bussen in och den äldre damen reser sig. Robin kikar hastigt ut och konstaterar att det här inte är hans busshållplats. Faktum är att han inte känner igen platsen alls. Kanske kommer han inte ihåg vägen så bra som han trodde? Dörrarna slås upp och damen traskar ut. Busschauffören vänder sig om och stirrar väntande på Robin, som ger en frågande blick tillbaka. "Slutstation.", muttrar han. Robin blir något ställd och börjar krångla sig ut från sätet. Väl ute ur bussen stängs dörrarna snabbt bakom Robin och snart är den långt

borta. Allt han kan göra är att stirra tills molnet av avgaser är helt upplöst. Att han lyckas stå kvar där är ett under, för knäna vill allt annat än hålla honom uppe. Han tittar sig omkring och försöker desperat leta efter något som skulle kunna vara det minsta lilla bekant men allt han ser är träd efter träd som ramar in båda sidorna av vägen. Han ser också den äldre damen promenera längs vägen en bit fram. Bortåt, mot någonting som han förmodligen knappt kan föreställa sig. Han fnyser. Jaha, hon kan ju gå åt sitt exempelmänniske-håll om hon vill. Robin vänder bestämt och börjar gå åt det motsatta hållet.

Att träden plötsligt ska bli till gator och radhus är allt han vill, men skogen verkar inte dela Robins uppfattning. Han vet inte ens var han är på väg längre. Trots att gatlamporna tog slut för minst en timme sedan så fortsätter han och han kan inte förstå varför. Det kanske är brevet. Efter allt det här har han nästan blivit rädd för effekten det där brevet har på honom. Och han vet inte ens vad det är för brev. Det slår honom att han har gått och burit runt på det hela dagen utan att ens ha en aning om vad som står i det. Tänk om brevet faktiskt är till honom? Robin tar brevet i sina händer och sträcker ut det framför sig. Fast, nej. Vem tror han att han är egentligen? Ingen vid sina sinnens fulla bruk skulle väl få för sig att skicka ett brev till honom. Han går vidare.

De sista solstrålarna kämpar för att hålla sig ovan träden men mörkret har sänkt sig på riktigt nu. Robin är inte rädd för mörkret men han vet att det inte direkt kommer att bli varmare. Han kan knappt komma ihåg senaste gången då han hackade tändar, så länge sedan var det. Om han fryser ihjäl nu, kommer någon ens att hitta honom? I varje fall så kommer han dö med brevet på sig, och man skulle nog förstå att han stupat under ett uppdrag. Inte som sådana där gamla, ensamma människor man hör om på nyheterna, som ligger flera månader i sin lägenhet innan någon hittar dem, definitivt inte. Han är mitt ute i ingenstans och de har säkert flera tusen människor inom en kilometers radie. *Det* är sorgligt. Han blickar ut över trädtopparna. Skulle någon hitta *honom* om han dog i sin lägenhet? Robin vågar inte riktigt tänka efter men han inser nu hur väldigt lite han skulle vilja dö som de där gamla, ensamma människorna gör.

Kvällen anländer och just som Robin nästan börjar tro att det är en oändlig urskog han vandrar i så visar sig några hus bredvid vägen en bit framför honom. Han blinkar åtminstone tre gånger för att försäkra sig om att han inte inbillar sig, men husen står kvar. Nu bryr sig inte benen om att de nyss varit på väg på att så gott som trilla av, utan Robin sätter fart mot husen. Var det mot staden han hade gått ändå? För första gången på länge känner han att han han slappnar av lite. Ju närmare han kommer inser Robin dock att det inte är några förortsvillor det handlar om, utan snarare ljuslösa ödekåkar. Men det är en annan syn som

rent av punkterar hans lungor, en efter den andra. *Här upphör allmän väg*. Skylten är gammal men det går utan svårighet att läsa vad som står. Robin tumlar ned på marken. Varför skulle han förstöra allting för sig själv? Hade han inte gått till posten på en söndag så hade han inte suttit här. "Idiot", får han ur sig. Otroligt att det finns miljarder andra människor och ingen av dem behöver vara Robin. Nu kommer han dö här. Och det kanske är lika bra.

Dova, men allt tätare fotsteg avbryter honom. "Herregud, är du okej?", frågar en röst. Robin sitter kvar utan att vända sig om. Gestalten blir sakta till en kvinna och när han tittar upp på hennes ansikte tvekar han först. Han observerar ansiktsdragen, spärrar upp ögonen och sedan är han 12 år igen.

Lena och han hade gått nästan tre år i samma klass innan de blev vänner. Det var dock inte förrän Robin flyttade till radhuset och tog bussen på morgnarna som de faktiskt hittade en anledning att prata med varandra. Sedan dess spenderade de varje eftermiddag bänkade framför hans Playstation eller i skogsparken. Det tills Robin fick för sig att han skulle "bli någon" på högstadiet och bestämde att Lena var ett hinder för det. Han frös ut henne. Robin blev inte någon på högstadiet men Lena slutade komma till skolan. Det sista han hörde var att hon bytte till en annan skola. Han har inte riktigt kunnat förlåta sig själv sedan dess.

Nu sitter han plötsligt i framsätet på Lenas bil, inlindad i två filter. "Jag förstår om du hatar mig.", säger han efter en stunds tystnad. Lena tar hastigt ögonen av vägen och tittar mot honom. "Va?" Hon skakar på huvudet. "Nej, nej, jag hatar inte dig. Inte alls." Robin tittar fundersamt på henne. "Men... Du bytte ju skola?" Lena skrattar nästan till. "Du betedde dig löjligt, det gjorde du, men jag slutade gå till skolan när farfar dog. Vi var rätt nära, det är förresten hans gamla stuga som jag försöker renovera upp här ute." Robins tappar orden. "Förlåt. För både och.", får han fram "Det är okej. Vad gjorde du ens här ute egentligen?", frågar hon. Robin blir aningen ställd och måste fundera själv. "... Ett brev?", svarar han och möts av en förvirrad blick. Han är ärligt själv förvirrad över hur brevet tog honom hit. Lite rädd för det nästan. Där och då bestämmer sig Robin för att han ska se vad som finns inuti. Han sprätter försiktigt upp ovansidan, tar ett djupt andetag innan han plockar upp pappret och låter tiden stå still. *Betalningspåminnelse för boende på Kronogårdsvägen 17B. Betalning av elnätsavgift är försenad, betalas omgående.* Först rynkar han pannan, men sedan brister Robin ut i skratt. Han har burit runt en betalningspåminnelse hela dagen. Han kunde ha *dött* på grund av just den betalningspåminnelsen. Robins blick vandrar från brevet, till Lena, vidare på vägen framför honom och tillbaka till brevet. Det är sjukt men han kan inte hjälpa att le. Han känner tårarna välla upp och låter dem falla utan motstånd, en efter en.

De här ska han spara.